

"El món actual està cridant perquè els sacerdots siguem sants!"

En Xavier Bordonaba Leiva és nascut a Terrassa, el 8 d'abril de 1984. Va estudiar al col·legi Viaró (Sant Cugat del Vallès). Després, va estudiar els primers anys de medicina a la Universitat Autònoma de Barcelona i acabà a l'Hospital de Sant Pau a Barcelona.

03/05/2017

Des de jove ha participat en la formació de "nanos i adolescents" al club juvenil Herzegovino de Barcelona, com explica el ja mn Xavier. En acabar Medicina, l'any 2009, però va anar a viure a Roma on segueix col·laborant i ajudant en la formació dels joves ara de tot el món. Una part d'aquesta tasca que té encomanada és l'organització de l'Univ, una convivència que es fa a Roma, durant la Setmana Santa, en la qual hi participen prop de 3.500 joves dels cinc continents. Ara comenta que està "fent el doctorat en teologia dogmàtica sobre la noció de sagrament en els manuals de llengua italiana."

Per què vas decidir oferir la teva vida al Senyor? Per què ets fas mossèn?

Bé..., aquesta és una pregunta que no és fàcil contestar en dues ratlles...
Qualsevol vocació és un regal, un do

de Déu. Jo només he procurat destorbar el menys possible als plans de Déu... I, la veritat és que li he donat bastant guerra! Una de les consideracions que em van ajudar a donar el pas endavant en oferir la meva vida a Deu és el fet que Ell té pocs amics aquí a la terra, i jo no vaig voler deixar passar aquesta oportunitat quan m'ho va oferir! Vaig decidir, sempre amb absoluta llibertat, fer-me de l'Opus Dei, demanant l'admissió com a Numerari als 15 anys: he sigut i soc molt feliç.

Sobre el sacerdocí, la veritat és que mai m'ho havia plantejat. Va ser a 5è de Medicina quan em va venir aquell *rumor interior* sobre el sacerdocí...era l'Esperit Sant, òbviament, fent de les seves... Era una cosa interior, una sana inquietud sobre la possibilitat que Déu em cridés al sacerdocí... Em va costar, sobretot el fet de no exercir

de metge. Vaig dir que sí, i em sento l'home més feliç i no em canviaria per ningú al món! El que he experimentat en la meva vida és que Deu mai es deixa guanyar en generositat, i he procurat, como deia abans, no destorbar massa els seus plans...

Com et definiries? Quin diries que és un tret característic de la teva persona?

Penso que soc una persona normal, com qualsevol de les persones de la meva edat, -tinc 33 anys, com diuen alguns l'edat perfecta-. M'agrada estar amb la gent, amb els amics, escoltar-los, riure amb ells, ajudar-los, anar a prendre una cervesa amb ells. M'encanta l'esport, sobretot el futbol (soc català, però del Real Madrid) i la bicicleta. Procuro portar sempre un somriure a la cara, però he de confessar que moltes vegades em resulta costós, però m'ajuda

pensar el fet de com és de bo tenir gent al teu voltant que et somriu. Un somriure et pot canviar el dia, la vida.

També he de dir que he tingut moltíssima fortuna amb la família que Déu m'ha donat, i procuro donar-li gràcies diàriament pels pares i germans que tinc (soc el tercer de quatre nois: un metge i dos odontòlegs). He après molt d'ells i ho continuo fent. També he après molt de la gent amb qui he viscut a Roma, especialment Mons. Xavier Echevarría, i a Cagliari: inoblidable.

Com han rebut la notícia els seus coneguts?

Amb molta il·lusió la veritat. I, no només els meus familiars i amics que estan més a prop de Déu, també tots aquells que es consideren no creients. Tots han demostrat una gran alegria: he rebut un munt de missatges, mails, trucades...

felicitant-me, donant-me suport. Jo, a tots, els dic que reso per ells, i que ells resin per mi (i per tots el 31 que serem sacerdots), perquè ho necessitem de debò: com tothom, tenim els nostres defectes i limitacions. Els demano que resin per la nostra santedat i per totes les vocacions sacerdotals. No és fàcil, és un canvi radical de vida: però em dona molta pau saber que compto amb tota la gràcia de Déu. A nostre Senyor li falten moltes mans aquí!

Què vol dir ser sacerdot actualment? Quin paper ha de tenir el sacerdot avui. El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona quan deia que vol "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entens?

Ser sacerdot significa ser Crist, el mateix Crist! A més, el sacerdot porta a Crist, dona a Crist, especialment en els sagraments. Significa tenir un cor

sacerdotal, que vol dir servir als altres sense esperar res a canvi, significa una dedicació total pels altres, escoltar, disculpar i perdonar sempre –i a vegades resulta difícil–; significa comprendre totes les persones: sofrir i alegrar-se amb ells, donar esperança, tenir sempre un sí als llavis per quan la gent et demani qualsevol cosa, anar a buscar a la gent quan faci falta i com faci falta, fins arribar a l'última perifèria. És desgastar la vida per als altres, com va fer Crist.

Vivint d'aquesta forma, s'acaba amb olor d'ovella. M'encanta aquesta expressió del Papa, és molt gràfica. Però per fer tot això, és necessita una vida de pietat, d'oració i de tracte amb Déu nostre Senyor, sobretot en els sagraments, que és d'on rebem fonamentalment la seva gràcia. El món actual està cridant perquè els sacerdots siguem sants!

Com poden ajudar els sacerdots de la Prelatura l'Església cada vegada millor?

Penso que en primer lloc, fent allò que hem de fer: ser sacerdots al 100%, procurar celebrar cadascun del sagraments, sobretot la Santa Missa, amb molta pietat i devoció; parlar de Crist, portar Crist.

A més, fer el nostre treball –ara com a sacerdots–, és servir l'Església, perquè la Prelatura forma part de l'Església, i servint la Prelatura, servim l'Església. Després, podem ajudar d'una forma eficaç, millorant - en primer lloc- nosaltres mateixos: lluitant contra els nostres pecats i defectes (que com tothom en tenim) amb una lluita esportiva i alegre.

**Viure a Roma, què t'ha aportat?
Com veus la realitat de l'Església i la societat catalana des de la Ciutat Eterna, on has viscut els darrers anys?**

Roma. Roma és un somni. El fet de viure tant a prop del Sant Pare, al nucli de la cristiandat, m'ha obert el ulls a la varietat, a la universalitat de l'Església, a la unitat que es viu, a experimentar –en primera persona– l'expansió del missatge de l'Evangelí arreu del món. A més, vivint amb gent de tot el món, tan diversa i de tants països, m'ha donat una obertura de ment i de cor meravellosa: Roma et *romanitza* la ment i el cor, i això et deixa un senyal per tota la vida.

També, agraeixo molt el fet d'haver pogut viure a la Seu central de l'Obra –Villa Tevere–, i resar tantes vegades a Santa Maria de la Pau, on és enterrat el cos de sant Josepmaria i del beat Àlvar del Portillo. També agrairé a Déu tota la vida el fet d'haver viscut amb Mons. Xavier Echevarría, l'anterior prelat de l'Opus Dei. Era un autèntic pare que es desvivia pels altres, oblidant-se

d'ell mateix. Agraieixo molt els ensenyaments que he rebut personalment d'ell: de vida cristiana i de l'esperit de l'Opus Dei, que ell mateix havia après directament del fundador de l'Opus Dei.

Al 2018 hi haurà un sínode sobre els joves, la fe i la vocació. Com s'ha de fer per arribar més als joves?

El Sínode de l'any 2018 és una meravella, una bomba! La joventut és una fase de particular responsabilitat, i l'amor pels joves és, per damunt de tot, ser conscients d'aquesta responsabilitat i la disponibilitat de compartir-la amb ells. Aquest amor per ells, desinteressat, és el que crea la confiança en ells.

Penso que arribar a més joves implica i exigeix sortir dels propis esquemes, anar a trobar-los allà on son, adequar-se als seus temps i

ritmes. A més, significa acompanyar-los, prendre seriosament les seves dificultats per ajudar-los en la realitat en la qual viuen, ajudar-los a construir la seva història i la recerca del sentit de les seves vides: que trobin a Jesucrist. Això no és senzill.

Tenim la responsabilitat i el desafiament de fer que l'Evangelí sigui actual –sigui vida– en segle XXI, a tots, i molt especialment, als joves d'avui. La figura de Crist sempre és actual i atractiva, i ho serà sempre. Crist és el major bé que podem proposar als nostres joves: seguir-lo. Així ho van fer sant Joan Pau II, sant Josepmaria i tants sants en la història. No es pot proposar un major bé que el de seguir Crist, però nosaltres (tots: sacerdots i laics) ho hem de fer atractiva, hem de fer el possible perquè els joves d'avui -que com tots els joves tenen un cor amb una gran capacitat d'estimar- ho descobreixin, facin vida pròpia

l'Evangelí, la vida de nostre Senyor.
Això és un repte molt gran, genial,
meravellós! És una aventura que
continua avui en dia i que va
començar fa dos mil anys.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
xavi-bordonaba/](https://opusdei.org/ca-es/article/entrevista-xavi-bordonaba/) (02/04/2026)